

huh õhõje raviga... ja Grant ije fantses ta..."

Gošibõ looja teebas müüha rännamist, pea juhan tolle õtra joostul ajale joenus elamusijõ. Seal oli ta baar. Ta tõotas üh — tühi! Jlegi peremehe polemb leiti taga. Segabuse jattumab kultur leiutas kinnisel, tuih joekatarah hõõlfelemin tagatase äratas tennes uubiešima.

Ta pootas end baari, arituna roylem laomusunnih tui mõningoij teolululeij ja pilmas läbi tahtetupa mitasa uttegrasa. Ta mõi joel juha rutamme jõngu nautlemas, — Morgani, Garmije ja ije maamea härra, teha teijeb nimetajib „Vabõh'is". Baari peremehe jefis jamaa ja tema jõuak pilt muusejumuššine seia, Granti tütar, teie nägu oli aga jurentahvareu ja kinnabes porgatuse hira.

Nähtamasti ei olnud taht nii, nagu taheti, jekt Mõrgasa oli müügiplõnõk mōsa ärritamb.

Gošibõ ajus müüjasašib jõnab: „ara jeta süter ainet", mōsa oli õelnud pamaies tahtunes manamee... Siin pibi midagi terroij ära võtne, jee ali jefige! „30 dollari", ütles ta embasiij, „ning ta jarus mu tüti ja nimetas mind „mima, goij", — ma ei tohi šit lastada ja jätta aru neube müüarogabde fante..."

„Jumula pōmōh." loosis Gošibõ hõõbasa neiat, „mōige mind teie tema juure! See maamatus teeb mu hõudak. Tahab müha ije, tui halb ta ta eile!"

Õnneajefis loosis Garmis tühi.

„Ehasti, mōrasti, armas preili! Ärge ärrituge, tuih proegufel filmapiigul mōjafis lohtamine triega müha halvasiti temale. Qht olete aiti tahtõ võnne filmapiigufis teie tappa, ei joostfime jeta asja läbi armada."

Gošibõ nägi, taibab neia teie tappa läbi. „Kerub!" pōmijes kultur embasiij. „Teie argu ma hästi, ei šia jōnõ."

Veule neia lahtumij pōmōs Garmis müha jefi:

„Lõete laumene loipen laumene! Šuiba müha te ešibõ... jee ei oia jufugi jee tüdraf; See on ju Granti tütar!"

„Vabõh" oli lōdub:

„Šis trõlime auto ja joobame tüdrafu toja..."

„Kudo... toja! Te olete päris juhan! Te teate jeta maame toera Granti! Šis meiega malja ei mōlata. Tüdruf ei tohi šit pōlõjeba! Minge šiti juure ja tooge ta šia," pōmōs Garmis kinnabõla poole, „šiti jee ta ära loitibab!"

Kui tõrismil aeras poelõumaraie baari, nägi ta Gošibõ mõnuga norelomas piigul. Kõrtemil läbrens ja raputas mōrifeena tãnga teha õlak. Gošibõ ei liigutanud end.

„Šei, teie," hõõbõs kōrtemil erimata, „on juba šiti! Eule baari. Šafate minema."

Gošibõ auras šitab ja jōkõies joebab laimele jefige piiguga tülitajat.

„Mōige malja! Minge šis juba," ajas tõrismil ta rännamale ja läbi ije tagumij teaba šia järele.

Kui mõne filmapiigu pōrõš Gošibõ pea ümus auesti afte mōjale ja jãtres oma lahtijeb fingab rännamale, ta šitõs paljoajala läbi baariruumi tagatase afte juure ja luitas jee lahti.

Garmis taipas šig šita hõõbõhtu ja enne, tui ta jōmbis teajansa loetõlõsa, oli Gošibõ teerannuk afte joepaoli luffa ja taumas ta laiale.

Kela, tee müra peale tappa joostõs, jãlgis kõrmuga mõitlak, nõuta midagi ette mõtma. Mõimata ännemasa Gošibõl hõrrana lovalt juure leimamasa ja jõrgumil filmapiigul temasa mōstane jurnuli pōrõmbel.

Üffe meeta teotis ägrab flappimij: oli tulnub afte, tuih õmarte šig kaja. Müha filmapiigu mõitel tojus Gošibõ jefufatara tãhõufe ja jōstõs neiale:

„Šefite jefina ääre pōrõndale ja ärge liigutage end."

Šis ruties ta teasa juure ja tahtunes malguje. Toas malijes piitane pimebus. Šõnõšib oiaš enam-mõhem taumõgijeb: tuiš mōstaleib mōle oia teine, tuiš jee rek ei võtunab mōb oia hästi erikõteruba piarubies tui Gošibõ — ja jefu liigutajega lahti luitas afte, ta ije hõõpõs pimebusse, nuga lõõgimõlmil lões.

Šõjrumõgijõs zornõšb pōrõgu laumuga šefi, tuiš jãib teie arufamamates leimas, ei šis et teemašõlmil teabõs mōnõb joomunab ebaš šitafab; lovalt šefel hales Gošibõ auresi afte ja piitõs mõnne teata.

Ja šis hõrgas piarubies õmbas jafel. Šõdletutl šitõs Gošibõ mōstõste kunnul ja jagas hõõpe noaga. Hõõteie jõrgi labas piarubies hõõpe karmus hõõmusa teimõvõle. Šõs mōjõmõl lahtijeb pōrõnõb, tuiš jefu ajumil ije joostõb meeta paljoajala hõõimale jurnale.

Kafarais laht ja pōlõmarab afteš pōikmas malguies nãgi Gošibõ teime tüdrafatõmpeja laipa.

oleks saanud korda mõne auto, julma too!"

"Kindlasti mitte!" vastas pealik soojasti.

Põlnud palju, mida Perring saanud teada leedi Evelyniga seinal peetud kõneleest. Niipalju oli aga nüüd selge, et asi puutis mõnda kuriteose, mille olevat korda saanud Kenton enne nende kohtumist ja millele kahtlustas teda mõistatuslik mr. X. Kuid põhjalikumad vaadet ealapärasele asjale ei saanud ta veel.

Leedi Evelyn tõmbas loori jälle näole ja ütles taas:

"Tercitage sir Richardi ja Selge talu, et tulen tagasi niipea, kui võin — vahet juba homme." Ta vaikimisi rooside värvahelt. "Kas te ei annuks selle temale?" küsis ta naeratades.

Mõni heak hiljem üks selgus laenuidase ühe küllalise järel.

Perring pani roosi veeklaasiga Kentoni oolauale ja heitis õigu kehtades kõik mõtet ning kaalutlused üle parda. Need ei annud niikaua mõnigi asjajõu. Ta oli surmani väsinud, kuustas laskimbi, jättes põlmea vaid tahum pühi haavatu voodi ees, ja heitis kõvale kushetile. Suurem osa toimet oli peaaegu täiesti pime.

Perring arvas olevat maganud vaid paar minutit, kui ärkas äkki tundega, nagu oleks keegi toas. Ta ingutas end, et tõusta istuli, avastas aga samal hetkel keelegi mehaaniku kõrjoni ning talpas, et peab olema rahke, ümra oma näo lähedal nägi ta väikuma ahvardaval huga.

19.

Läbiotsimine.

Perring vajus tagasi patjadesse ja jäi liikumatult lebama.

Mets noaga kumhardus tema poole ja sosistas:

"Olge valika, pealik Perring! Ma ei taha teha kurja ei teile ega sir Richardile."

Perring ei tunnud hirmu. Ainult teatud pingeus ja undihamu valdasid teda. Ähkl oli ta mõelnud alustada võitlust tundmatuaga. Kuid ta oli relveta. Tema kumb, mille taasku revolver, oli paar meetrit eemal toolil. Peale selle äratas ära haavatu ja halvenda tema seisukorda. Seepärast ta otsustas oodata asja loomuliku arengut. Võib-olla õnnestub tal täiesti sisetungijast, enne kui see jõuab sasta korda oma too, olgu see milline tahes. Tal oli kindel tunne, et see põlnud hanelik tuli.

Magavavõitu lehk, mida Perring tundis laastorette vihmilisele sandik lot vastu nägu, ja ta teadis, mis nüüd tuleb. Kuid ta otsis häkku võimaluse pälseid sellest seastusest.

"Kas te olete?" küsis ta. "Ja mida te teete tahate?"

Nende sõnade juures ühtnais tema kopud rikkalikult läge õhuga, ja ta oli hästi

ettevalmistatud, kui suruti kloroformi talie vastu nina ning suud.

"Mina nimi ei puutu asjasse," vastas võõras. "Kavatsean vaid otsida läbi sir Richardi pakid. Kanjuka peate leppima sellega, et ümistan teid ajutiselt, sest ma ei kosta häirimist. See on midagi väga tähtsat, mida ma otan."

Pealik laci kühkuda loitult pea kõrvale, nagu võiks ta juba teid tundmatuast, koolid aga energiliselt sisse hingamaa ümmastavat vahendit. Oli raske, pind valutas õhu poudusel, ja iga sekundiga seisukord muutus piinavamaks. Lõppeks, pika minutit pärast, võis ta jälle hingata. Ta tundis midagi heledat nöö ees ning teadis, et teda seirati. Ent vastu võõras nääs veendunud, et ta kaotanud meelimehkuse, sest valgus kadus ja Perring kuulis riiste kahinat.

Viivni aja pärast avas ta ettevaatlikult ja tema pikkamisi silmad. Võõras seisus nüüd Kentoni voodi ees. Ja äkki ta tundis tema õlalambi kummas: See oli Herchel, mees armiga.

Kunne, häälkult ja süstemaatilise võtte see ette läbiotsimise Kentoni juures. Ettevaatlikult, et mitte ärastada haiget, katkus ta selle heks, süs riideid. Need kohas ta hooliga läbi, et veenduda, kas voodil ning pealiride vahel pole midagi peidus. Eritise hooliga otstati läbi kirjanik — nähtavasti loodeti leida mõnd dokumenti võt midagi vanaast. Aga armiga mees ei leidnud midagi. Nüüd aasa ta paikkide kallale. Ent ka see soorimine osutus tagajärjetuks. Mees vajus hehkale mõttele.

"Armas härra Herchel," ütles Perring järaku taas, "kui te mulle ütlesite, mida te olete, võiksite vahet anda teid."

Mees armiga võpetas nagu lõugi all.

20.

Kättemaksaja.

Taskulaternat valge kiirtepuudat värises hetke ja langus alla Perringi näole.

"Kas te ei oleks nii lahkend ning ei kustutaks lambi?" küsis pealik näilise rahuga.

"Härra valgus teab haiget silmadest."

"Kas teie olete tõepoolest ärkvel?" küsis talne, olles ikka veel kokkunud.

"Nagu näete. Aga selle asja kindlakategemiseks ei vaja te ju omati niipalju valgust."

"Jah, teil on õigus," vastas Herchel, kuustas lambi ja pletis selle taaku. Võnnud kae jälle välja, kitsas noatera välirns pealikule ahvardavalt vastu. "Kuidas tuleb, et te olete juba ärkvel? Ma olen nüüd sunnitud kordama katset."

"See on ju täiesti asjata," vastas Perring. "Nagu näete, olen ma relveta, ja ma annan teile oma aususe, et ei oleks teil tee peal see kui soovite lähkuda. Seet niipalju kui mina mõistan, pole teil ju siin enam teha muud."

„Ühe tunni pärast viime siit ära teie sõbra,” ütles Herchel, vaadanud kella.

„Seda ma ei luba!”

„Kõnoleval hetkel pole teil midagi lubada ega keelata,” vastas Herchel pilkavalt.

„Sir-Richard Kenton on haavatus,” jatkas Perring. „Ja vajab rahu. Mina ei lepi sellega, et tehaaks halba minn sõbrale. Peale selle...”

„Võite olla mureta,” katkestas lause Herchel. „Kentonit koheldakse väga ettevaatlikult. Me ei äratagi teda. Me anname

talle väikse annuse kloroformi, määsime ta haava ja asetame pehmele vedrutavalele vankri. Meie huvides on nimelt ka, et ta ei sure enne, kui oleme üle kuulanud teda.”

„Sellele oleksite te pidanud mõtlema varum,” ütles Perring ironiliselt.

„Miks?! Mida tahate öelda sellega?”

„Noh, kui mitte teie, siis teie mõistatlik mr. X., Kentoni vaenlane kelle, nimme meie ei tunne. Ta pani ju toome isikusele aja eest tapmistakse selle inimese kallal, kellest ta soovib seletust.”

(Järgneb).

SZÜNY.

Verner Scheff.

Siinläh jõulupäeval olid kestunud. Ku poisil ülenenine hõbe oli muutunud; ta lamas oma uue leedu-teraga patjades ja nägi findlasti muna, tummalist jõulu-emb, mis taad oiaid igale lastele jõulubööl. Ku mu naine oli kaotanud, tema märgen jumbis teba wate mini puhtema minema. Ja nii istuain ma oma tüdrikõga pabeli punameini juures fõgarit jult-jõndes meel üle tunni.

„Teie andsite ennast, kui tuliste, tummaliste wõetule,” äiksefin, kui olime istunud eadid mugavalt liubitalibööl, „kuiis armastate teie joda, et on parem hilineda jõulubööl? Kas ma mäletan teid äiet?”

Wanabärra jõi waga tükkelt, haarus narmilist finni pätsist oma soolajõhmed, mida ma oiaid juba kama tema juures tähele pöönu, ning asoogutsi poaga. „Oligus. See ei ole habematus ning teie naine ei pane joda loobestumisele pahata. Wõit eht oia kee mingi meele-tumale loojajõrg, mis tuli maile mäetesse, kui astusin jõe. Jõestabes jild mingi jähkumule juurde, mis on laugel mu minnifus. Reetlehtu terrega mietli ja füs amaltatule joda, mis raputitumal jareitumimil jootiote pigemini enne teada.”

„Ma ei mäista teid.”

Wanabärra naeratas waid. Kõrrijub tema fureitõuile raugandol fihandil jelles naeratus. Ku nägi looleja palju naarem. „Teie teate jelle mütetu olemat, kuid jult jõulubööl pätsifin ma hilinemise tõttu fimbels jarmot. Ring mone maile Eten pöbi kurema jelle ääbi. Kurb fugu, mütet ma ei fõnele marelöbi.”

Jatulin teba, et ta ei teeks mind oajana uubistumistule. Ta punnis wõetu. Ta pöödis hõgt tagasi tämbuba, ketabades, et fõe ei olla nii hõmitum. Wões teile fõasi punameini ja mütet mõlemile järele armad ta. Jõulu-meetale mütis mind alati fõa ähtu juurde tagasi. Eies tundub, nagu istuain ma terrega jälle mütet fõentatõporgi lähedal ja nagu tulets Egunn jälle tuppä, hilibides, alanditult, ähhtolli ka nii jalatõpõrõlt. Ja ma näen oma ees Mary Wõoant, jod. Mary Wõoant, fõnejamat amer... annol, nagu teetud paljud öen-

Wõle meenu, et ma fõlõlaine palju ead-said oma ähht oia meenuud meie jastumä eistadema fõepingtonis. Wõhtamasi leidis ähet fugu, mütet ta mütet tagasi, tal äjel.

„Kõs oia Egunn?” pätsita.

„Egunn — hiliane. Wõlaine poise, teile Mary Wõgan oia toonud fõoia Egunnapõrõit. Egunn minemil: mütet-fõntu fõimnes poek, ähht pöemal oiaia minna mereranda, et joda wai eadõ pöemini fõi fõie ähht mütatid oiaud teba; jõit pöemil jõge mütöa juurde jodamafinna. Seel riifõatuli, teile fõmaga, lahajõrgu joda. Geoford oia ta nini Egun. Mary Wõgan nägi teba; ma ähtu, ta wões seia wõpõda hõngalam’k fõana. Eias mütis Mary ta oma teet-mütet ja andis teile ninnets Egunn. Wõhtõfõre tema nime, wõl — fõe sehtabes wõl eam. Wõa jelleit fõulfin ma ähht hiljen, fõiga hilje.”

„Ja fõut on fõis Egunn ja Mary Wõgan jõulubööluga übenõfõet?”

Jälle fõhides naeratas fõle ma fõlõlõile nõi. „Teie ei teate joda fõnnistada fõetist fõa, ähht mütatuleta fõlõla fõiga palja, fõine ei fõuna fõlõle jõrgude. Kõi fõis fõie fugu teid ähet täpeli lahelõmine jõitide eadõ eht fõm-fõorgis, fõis ma alendafin fõlõlõr äjuti-fõit fõmbafin-fõulit. Eopõfin Mary Wõgan fõlõlõgi oma fõglõfõit amietõmna mütet tund-ma, mütet fõlõit Mary fõpõfõfõfõit fõlõ-maile. Ta oia elanud eadõide mütis oma oia-fõlõlõaga, monefõmna mõhaga Egunnapõrõit, eut pöarõit tema fõurna fõmbas mütis Mary Wõgan riifõlõfõie tagasi. Ta oia jama riitas fõi fõis, mone, fõie jalgade ees oia fõga fõmbana am-müü jõitõlõnd. Tema mütis fõentatõporgi ähht tees eia naga monefõus, fõis ähht eadõ mütõlõine fõit et eadõmud äle ta fõme. Ta oia fõipõhõmõitaje ja fõurõugõitõie fõetastu, mis on omõne ämäl: fõrgema fõibi amewitõlõnabõle. Ta amewitõlõit ähhtõgi jõetõmõmõut, fõurõugõit, müt et tema fõmõmõit mütis fõne ja jartus fõis ämõlt fõla, fõmbatõmna fõim-mõtõfõit.

Oia fõie fõulitõit fõitõlõnd, fõis ma pöarõit oma ehtõit fõmõlõit Mary Wõgan juurde et jõamud fõitõit tundõit, et Mary ei oiaud ma

